



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6442/2024
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца "Наша АИК банка" а.д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владан Костић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3228/23 од 14.12.2023. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3228/23 од 14.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3228/23 од 14.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1275/22 од 18.08.2022. године, исправљеном решењем истог суда П 1275/22 од 19.07.2023. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тако што се одржава на снази решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 23/21 од 06.05.2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 420.292,65 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3228/23 од 14.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке, којим је одржано на снази решење о платном налогу истог суда Пл 23/21 од 06.05.2021. године у односу на висину главног дуга, са законском затезном каматом од 12.04.2021. године. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и у ставу другом изреке, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му исплати законску затезну камату на износ главног дуга од 2.164.693,91 динара, почев од 09.01.2020. године до 11.04.2021. године, и у том делу се укида решење о издатом платном налогу Основног суда у Врању Пл 23/21 од 06.05.2021.

године. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 312.970,41 динар, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата дугованог по уговору о кредиту од 29.03.2005. године, који је правни претходник тужиоца, у својству даваоца кредита, закључио са туженим. као корисником, за куповину аутомобила. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева и приговора застарелости засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву, постављеном у тужби са предлогом за издавање платног налога поднетој суду 12.04.2021. године, а вредност предмета спора која се ревизијом побија је 2.164.693,91 динар.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић